

[Jørgen Jørgensen.]

rigtige, vil jeg sige som jeg begyndte med, at de paagældende Mennesker efter vor Opfattelse har Krav paa et særligt Hensyn, og naar man, saaledes som de sagkyndige har gjort, stiller denne Ydelse i Relation til alle andre sociale Ydelser, nærer vi i og for sig ingen Betænkelighed ved at følge Ministerens Forslag, som det foreligger; men vi mener naturligvis ligesom det ærede Medlem Hr. Nielsen-Man, at vi maa have Lejlighed til i Udvalget at se paa alle de Beregninger, der her er opstillet, før vi giver vor endelige Tilslutning.

Vi er naturligvis ikke blinde for, at det er en væsentlig Forøgelse af Præmiebeløbet, der finder Sted, men den Omstændighed, at Arbejdsgiverne nu selv, uden at nogen egentlig har bedt dem om det — jeg opfatter det saaledes, at det er noget, man ganske stiltørdigt har talt sig til Rette om —, kommer og siger, at vi maa have en Ordning af dette Spørgsmaal om de 13 Uger, er for mig et Bevis paa, at Arbejdsgiverne har den rette Forstaaelse af, hvad man skylder disse Mennesker, der med Helbredet som Indsats danner Fundamentet for det moderne Erhvervsliv.

Om Bestemmelsen i § 10 om Pristalsreguleringen vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister. Jeg har set, at man har talt med en Forsikringsmand, der siger, at det kan udmærket lade sig gøre med en Pristalsregulering, og det er der heller ingen Tvivl om; men jeg har faaet en Henvendelse, kan jeg vel sige, fra dem, man kalder Assurandørerne, i hvilken de peger paa, at det efter deres Opfattelse kan indebære en ikke ringe Risiko, hvis man vil gennemføre Efterreguleringen uden at tage noget som helst Hensyn til, at der kan ske Flytning af de forsikrede fra det ene Selskab til det andet. Derfor beder de om, at man vil være opmærksom paa, at det set fra et forsikringsteknisk Synspunkt vilde være rimeligt, at man lod Efterreguleringen foregaa paa Grundlag af de Portefeuiller, som de paagældende Selskaber har paa det Tidspunkt, da selve Reguleringen skal foretages. Hvis et Selskab pludselig af en eller anden Grund — saadan noget er i alt Fald sket — faar tilført en betydelig Del af de forsikrings-tagende fra et andet Selskab og Reguleringen saa kommer bagefter, vil det Selskab, som har faaet Tilgangen, kunne gøre det billigere end de andre, og ad den Vej vil man ganske roligt kunne forrykke Grundlaget for det Selskab, hvor Afgangen er begyndt. Jeg gaar ud fra, at vi kan drøfte dette Spørgsmaal i et Udvalg; jeg har blot villet gøre opmærksom paa, at man fra For-

sikringsselskabernes Side har ønsket at gøre disse Bemærkninger allerede paa nuværende Tidspunkt.

Jeg kan slutte mig til Bestemmelsen i § 14 om de ældre Tilfælde. Det vil være ganske umuligt blot med nogenlunde Rimelighed at lade den tilbagevirkende Kraft gaa længere tilbage end til det Tidspunkt, der er Tale om, 1. April 1947. Vi fra vor Side føler os naturligvis i enhver Henseende bundne af det Tilsagn, der blev givet i Fjor, og det maa vel være muligt at finde en Ordning, hvorved Udgifterne ikke bliver uoverkommelige. I hvert Fald maa disse Udgifter være til at overse i Relation til alt det andet.

Hvad angaar Præmierreguleringen, staar der i Ministerens Fremstillingstale, at den skal ske inden for et Tidsrum af indtil 10 Aar. Jeg vil gerne vide, hvem der skal afgøre, om Tidsrummet for et Forsikrings-selskab skal være 5 Aar eller et andet Antal Aar. Jeg synes, det vilde være rimeligt, om der stod i Loven; at Tidsrummet skulde være paa 10 Aar, for at man ikke ogsaa her skal komme ud i en Diskussion om, hvorvidt det nu vil være hensigtsmæssigt for det ene og det andet Selskab at gøre det paa et kortere eller længere Aaremaal.

Alt i alt kan jeg paa mit Partis Vegne tilsige Medvirken til en velvillig Behandling af Lovforslaget i det kommende Udvalg, idet jeg udtaler Ønsket om, at vi maa komme igennem paa en saadan Maade, at vi i det store og hele i Enighed kan gennemføre en Lov af denne Karakter.

Gudiksen: Ogsaa vort Parti vil meget gerne gaa ind i et Arbejde for en Forbedring af Ulykkesforsikringsloven, idet vi erkender, at den har været bagefter sammenlignet med andre sociale Foranstaltninger her i Landet.

Det Udvalg, som blev nedsat i Juni 1946, arbejdede beundringsværdigt og udførte Arbejdet paa temmelig kort Tid. Allerede den 25. April forelaa Betænkningen. I Fjor, da vi havde Loven til Revision, skete der kun den Ændring, at vi forhøjede Dagpengesatserne fra 7 Kr. 95 Øre til 10 Kr. og vedtog, at den kommende Nyordning skulde have tilbagevirkende Kraft. Dengang tænkte vi selvfølgelig ikke paa, at det skulde tage et Aar, inden dette Forslag kom frem; men naar vi engang har givet et Løfte, mener jeg, vi er forpligtede til at opfylde det — det maa ogsaa være i de forsikredes Interesse —, selv om det dengang var Tanken, at Forslaget vilde foreligge i Løbet af 2—3 Maanedes.